

S a n j e.

Čujte, čujte, kaj nocoj
Janku se je pripetilo,
Ko v zvoniku je visokem
Prav zamolklo polnoč bilo.

Suknjo dedovo na sebi,
Janko sam po cesti gre,
Kam da se je bil napotil,
Tega niti sam ne ve.

In nenadno pred seboj
Janko zlat cekin zagleda:
„Ni mogoče, ali vendar,
Zlat cekin je, i seveda!“

Komaj pa ga hlastno shrani,
Drug cekin pred njim leži,
Kakor prvi lep je, jasen,
Kakor prvi se blišči.

Dalje hoče Janko srečni,
A kar more ne naprej;
Komaj dobro se prestopi:
Nov cekin na cesti glej!

Janko spravlja in pobira,
V glavi pa se mu vrti.
„Dosti, dosti“, toda že več
Lakomnost ga ne spusti.

Rasejo pred njim cekini,
Oj, kako bleščeči so;
Janko pa na kup jih spravlja,
Da mu čelo je rosno.

Kup se večja, rase, vstaja,
Njemu pa le dosti ni,
Oj, sedaj se nanj podere,
— Janko se iz sanj vzbudi.

Črna, gluha noč okrog.
To strmi, se čudi Janko,
Kam cekine pač je del;
Reši mu, kdor zna, to uganko?

Janko gleda, bistro gleda,
No, cekinov zlatih ni —
Same žalosti za njimi
Vso noč nič več ne zaspi.

Tatjan.

LISTJE IN CVETJE.

Iz zaklada naših pregovorov.

6. Roka roko umiva.

Božja neskončna modrost se razodeva tudi v tem, da je ustvaril po dvojce onih udov, katere bolj potrebujemo za svoje življenje: dvojno uho, da slišimo od vseh strani; dvojno oko, da bolje vidimo; dve nogi, ker bi ne mogli hoditi le po jedni. Posebno pa moramo biti hvaležni Bogu, da nam je dal dve roki. Kako nespretni bi bili z jedno samo roko, vidimo pri onih, ki so vsled nesreče izgubili jedno.

Pa moram tudi pohvaliti naši dobri rokici. Kako se lepo razumeta mej seboj: kako lepo podpirata pobožnega človeka pri molitvi! Kako sta jedini v svoji sodbi: kadar kdo pové kaj prav lepega, kar obe hkrati začneta ploskati; kadar je pa kaj prav strašnega ali žalostnega, kar hitro se stisneta in strmeč ali žalujoč omahneta! In kako sta postrežljivi: kadar je treba vzdigniti kaj težkega, kar obe se poprimeta bremena; kadar človek pada, se tako hitro spustita na tla, da ga prestrežeta in podpreta, da bi se ne pobil...!

Našemu pregovoru je bilo pa posebno všeč, ko ju je opazoval pri umivanju: kako lepo snažita druga drugo, dokler nista obe čisti in čedni. Zato si je izbral le jedno delo, ki je naše roke vzajemno opravljajo, čeravno se ta sesterska vzajemnost opazuje pri vseh opravilih. (Podobensko: „pars pro toto.“)